

БОГОЯВЛЕННЯ. ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ

19 січня (6 січня ст.ст.) Свята Православна Церква святкує Хрещення Господа Бога і Спасителя нашого Ісуса Христа, або Богоявлення. Це велике дванадцять неперехідне свято. Свято Хрещення Господнього - одне із самих древніх свят християнської Церкви. Його встановлення відноситься ще до апостольських часів. Древня назва свята - „ТЕОФАНІЯ”, що означає Богоявлення.

Слово „хрещу” по-грецьки означає „погружаю у воду”. Не можливо зрозуміти сенс і важливість хрещення, не роз'яснивши перш за все символічного значення води, про яке говориться у Старому Завіті. Вода - початок життя. Саме з води, беруть свій початок всі живі істоти. Де немає води, там пустеля.

Хрещення Іоанна Хрестителя було символічним і означало те, що як тіло омивається і очищається водою, так і душа людини, яка покалася і увірнула в Христа, буде очищена від усіх гріхів Христом. Сам Іоанн виголошував: „За мною іде Сильніший за мене, у Якого я недостойний, нахилившись, розв'язати ремінь взуття Його; я хрещу вас водою, а Він буде хрестити вас Духом Святим” (Мк. 1, 7-8). Тридцять років Ісус Христос жив у Назареті зі Своєю Пречистою Матір'ю, Дівою Марією, і старцем Йосифом. Коли ж Йому виповнилося тридцять років, Він прийшов із Назарету на Йордан, щоб хреститися від Іоанна. Бог відкрив Іоанну, що це не простий чоловік, а Син Божий, через те Іоанн „відмовлявся хрестити Ісуса Христа, кажучи Йому: „Мені належить хреститися від Тебе; а Ти хочеш, щоб я хрестив Тебе”. Ісус відповів: „Не стримуй! Ми повинні виконати все, що повелів Бог”.

„І сталося у ті дні, прийшов Ісус із Назарету Галілейського і хрестився від Іоанна в Йордані. І коли виходив з води, зараз же побачив Іоанн небеса, що розкривалися, і Духа, Який сходить на Нього, мов голуб. І голос був з небес: Ти Син Мій Улюблений, в Якому Моє Благовоління” (Мк. 1, 9-11). Про це свідчать

всі чотири Євангелія.

Після хрещення Христа хрещення для людей, це не просто символ очищення. Тут Ісус явив Себе світу як Христос, Син Божий. („Месія” по-єврейськи - те ж саме, що по-грецьки „Христос”, тобто „Помазанник Божий”). Богоявлення відкрило нам велику Божественну тайну Святої Тройці. Тепер кожен, хто охрещується, стає причасником цієї тайни. Хрещення - це початок відновлення першопочаткового образу Божого в падшій людині. Велика тайна, що звершується в хрещенні, не відразу досягає наш розум. Хрещення робить нас єдиними з Христом, наче б то прививає нас до Нього. Під час хрещення у воді, джерелі нового життя, людина помирає для гріха і воскресає для Бога. Але щоб дійсно набути цей образ, потрібно працювати над собою все життя.

Святитель Іоанн Золотоуст так говорить про це свято: „Чому Богоявленням називається не той день, в який народився Христос, а той, в який Він хрестився? Цей день є той самий, в

який Він хрестився і освятив водне єство, Він явив Себе світу. Саме тому в це свято опівночі, всі почерпнувши води, приносять її додому, і зберігають весь рік; і відбувається явне знамення: ця вода у своїй сутності не псується на протязі довгого часу, а залишається свіжою, начебто тільки що взятою з джерела”. Чому ж цей день називається Богоявленням? Тому, що Христос став відомим для всіх не тоді, коли Він народився, а коли Він хрестився. Про це говорить Іоанн Хреститель: „Серед вас стоїть Той, Якого ви не знаєте” (Ін. 1,33). „І я, - говорить Він, - не знав Його, але той, Хто послав мене хрестити водою, сказав мені: на кому побачиш Духа, Який сходить і перебуває на Ньому, Той хреститиме Духом Святим” (Ін. 1, 33).

В пам'ять про те, що Спаситель Своїм Хрещенням освятив воду, в цей день звершується водосвяття: напередодні свята Богоявлення вода освячується в храмах, а в сам день - в річках, або інших місцях, де беруть воду. Її з собою, з вірою в те, що ця вода володіє чудодійною силою.

Чудодійних дій святої води сподобляються лише ті, хто споживає її з живою вірою в обітницю Божі і силу молитви Святої Церкви, ті, які мають чисте і щире бажання змінити життя, покаяться і спаситися.

Хрещенська вода - це святиня, яка має бути в домі кожного православного християнина. Її бережно зберігають біля святих ікон. Хрещенська вода, як і Святе Причасття, приймається віруючими тільки натщесерце.

Освятчуюча і животворна дія святої води розповсюджується як на тіло і душу людини, так і на всі предмети, які служать для її духовного і тілесного життя. Свята вода гасить полум'я пристрастей. Відганяє злих духів - ось чому окроплюють святою водою домівки і всяку річ, яку освячують.

Таку силу вода отримує через молитовне призивання на неї Божого благословення.

СВЯТКУВАННЯ ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЬОГО

ВОДОХРЕЩА НА СБК

Вже доброю традицією стало святкування Водохрещі на заводі "Слобожанська будівельна кераміка", на якому споруджена каплиця на честь святого апостола Іоана Богослова. У день свята на заводському ставку проходить чин освячення води. Ось цього року на свято зібралось чимало вірних, серед яких були не тільки працівники підприємства, але й багато людей з навколишніх сіл та міста Ромен.

Працівники заводу вирубили Йорданську купель і поставили хрест із льоду. Чин освя-

чення води провів благочинний Роменського району Сумської єпархії УПЦ КП, ієрей Ігор Мурий. Після завершення чину освячення багато людей, не зважаючи на морозну погоду, скупалися у купелі, одним із перших як і належить був директор підприємства Василь Марюха. Навіть діти і жінки не побоялись увійти у воду, адже хто з вірою приступає той отримує душевне і тілесне зцілення.

СВЯТО В ЛІКАРНІ

Цьогоріч відбулося святкування Хрещення Господнього у Першій обласній

спеціалізованій лікарні, що знаходиться у Ромнах. Чимало працівників лікарні та хворих зібралось на це свято. Настоятель Свято-Покровського храму с. Анастасівки, ієрей Олександр Футимський провів чин Великого освячення води і окропив нею всіх присутніх.

Невдовзі при лікарні має відновити свою діяльність Маріємагдалинівська церква, яка була там в дореволюційні часи. Адже сьогодні багато хворих потребують духовної опіки і хочуть мати можливість прийняти Таїнства Церкви.

РІЗДВЯНІ СВЯТКУВАННЯ У ЦЕНТРІ РЕАБІЛІТАЦІЇ

Різдво Христове, одне з найвеличніших і радісних свят. Яке несе велику духовну радість для всіх віруючих, сповіщаючи їм про народження Спасителя, який прийшов, щоб принести мир і любов на землю і вказати людям шлях до спасіння і вічного життя.

Вже вкотре радісно і святково проходить це свято у Роменському центрі реабілітації дітей-інвалідів. Цікаво і святково воно відбулося цього рік, завдяки старанню викладачів, працівників і директора центру Наталії Осауленко. Вихованці центру з допомогою художнього керівника Завдько Н.М. підготували цікаву святкову виставу, розказували вірші колядки. Вже вкотре на свято прибув настоятель Петропавлівського храму протоієрей Ігор Мурий і привітав усіх із різдвяними святами та розказав про історію свята і традиції його святкування. Також на свято завітали учасники дитячого ансамблю Роменської музичної школи "Веселка" (керівник Карпенко І.В.) і милозвучно заспівали гарних українських колядок та щедрівок. А на завершення всі дітки отримали різдвяні подарунки.

Центр реабілітації у Ромнах, один з найкра-

щих не тільки в області, а й в Україні. Адже він оснащений сучасним обладнанням, завдяки якому діти з певними вадами мають пройти повноцінний курс реабілітації і лікування. Професійний колектив педагогів і лікарів-реабілітологів докладають максимум зусиль, щоб дати дітям відчути себе повноправними членами суспільства. Діти з обмеженими можливостями мають змогу займатися у різних гуртках: "Солоне тісто" театральний гурток, "Вправна голочка", "Чарівні фарби". Їхні роботи і творчі виступи неодноразово займали перші та призові місця на різних конкурсах і фестивалях. У чудово обладнаному спортзалі діти на сучасних тренажерах проходять курс терапії та лікування.

Багато зусиль для відкриття і становлення центру доклала її директор Наталія Осауленко. Важка травма прикувала її до інвалідного візка, але не зламала її сильного духу і надихнула на створення центру. Пройшовши, через різні труднощі, знайшовши меценатів, разом з колективом однодумців їм вдалося створити цей прекрасний заклад за який вдячні діти та їхні батьки.

НАГОРОДЖЕНО АРХІРЕЯ СУМСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

23 січня 2012 р. у Синодальній залі Патріаршої резиденції під головуванням Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета відбулося чергове засідання Священного Синоду Київського Патріархату.

Серед питань, які розглянув Священний Синод, були й такі, що стосувалися Сумської єпархії. Так, з нагоди свого подвійного ювілею (50-річчю архієрейської хіротонії та 45-річчю служіння на Київській кафедрі) Святійший Владика відзначив єпископат церковними нагородами. А саме, Указом Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси України Філарета єпископ Сумський і Охтирський Мефодій був піднесений до сану архієпископа.

Духовенство та вірні Сумської єпархії вітають свого архіпастиря із високою нагородою, та зичать владіці міцного здоров'я, наснаги, Божої мудрості, заступництва Пресвятої Богородиці на нелегкій ниві архієрейського служіння на Сумщині.

Прес-служба Сумської єпархії

ТРЕБА БЕРЕГТИ СВОЮ СОВІСТЬ ЧИСТОЮ

Господь сказав: "Якщо світло, що в тобі, є темрявою, то яка ж тоді темрява?" (Мф. 6, 23). Світільником у духовно-моральному житті людини є совість. Завдяки совісті людина розрізняє добро і зло. Совість має у моральному житті таке ж значення, як око для тіла. Совість обурюється, коли людина порушує моральний закон, здійснюючи гріх або злочин. Вона карає людину внутрішньою гризотою. За допомогою цього внутрішнього світільника люди, які не знають істинного Бога, можуть творити добро і тим догоджати Богу.

Апостол Павло каже: "Коли язичники, що не мають закону, з природи законне чинять, вони, не маючи закону, самі собі закон: вони показують, що справа закону написана у них в серцях, про що свідчить їхня совість і думки їхні, які то звинувачують, то виправдовують одна одну" (Рим. 2, 14-15).

З цього треба зробити висновок, що добро може робити кожна людина, незалежно від того, вірує вона в Бога чи ні, визнає вона Ісуса Христа Сином Божим, Спасителем світу, чи не знає Його. Жодна зла людина не може виправдатися перед Богом незнанням морального закону. Апостол Павло чітко каже: "Ті, які, не маючи закону, згрішили, поза законом і загинуть; а ті, які у законі згрішили, за законом будуть засуджені" (Рим. 2, 12). І навпаки, Богу приємні добрі справи, ким би вони не здійснювалися. Про це свідчить історія з сотником Корнілієм, яку розповідає книга Діян апостольських. Апостол Петро, який хрестив язичника Корнілія, каже: "Бог не дивиться на особу, але в усякому народі той, хто боїться Його і робить по правді, угодний Йому" (Діян. 10, 34-35).

У цих випадках люди керуються голосом совісті. На жаль, цей внутрішній голос люди заглушують, і тому він стає слабким, а у багатьох просто вмовкає. При затьмареній совісті життя людини стає гріховним і злим, тому що за її бездіяльності всі сили людського духу спрямовуються на зло. Подивіться на життя багатьох наших сучасників. Хіба у своєму житті вони керуються голосом совісті? Чимало з них можуть сказати, що вони не вірять у Бога. Невір'я аж ніяк не може виправдати гріховного життя, а тим більше - злочинів. На те є совість. Але біда цих людей у тому, що вони втратили совість. Вона у них мовчить.

Люди, звичайно, не народжуються з потьмареною совістю, а самі доводять її до потьмарення своїм гріховним життям. Вони самі добровільно перетворюють своє внутрішнє світло на темряву, і притому не раптово, а поступово.

Зародок гріха з'являється в людині разом з її народженням. Ця природна схильність до гріха спонукає людину робити зло. Але, з іншого боку, совість, яка притаманна людській природі, відводить людину від гріха, підказує її розуму, що цього робити не треба, що це незаконно і богопротивно.

Благо людині, якщо вона послухається голосу своєї совісті і буде жити за її вказівками. Але часто буває, що люди намагаються заглушити різними засобами голос совісті і, не зважаючи на її вимоги, ідуть не тим шляхом, який вона вказує, а тим, який більш приємний для почуттєвих пристрастей, і таким чином люди відхиляються з правильного шляху життя.

Однак перший крок до гріха, перший зло-

чин не проходить для людини безслідно. Совість повстає проти гріха, людина знає її докорів. Вона внутрішньо мучиться і страждає. Тоді на допомогу гріху приходить лукаве мудрування. Воно намагається применшити гріх в очах того, хто вчинив його, вказує на різні обставини, що виправдовують його. Лукаве мудрування наводить у приклад інших людей, які роблять ще гірше. І все це для того, щоб заспокоїти совість. І вона з часом немовби впадає у забуття і заспокоюється, а точніше - поступово заглушується. При повторному гріху совість хоча і обурюється, але не з такою силою. А з часом при гріхах, що повторюються, вона зовсім замовкає, і людина чинить зло без усяких докорів сумління. Горі таким людям! Вони йдуть неправильним життєвим шляхом, який приведе їх до загибелі, якщо вони не покаяться.

Церква закликає до покавання, щоб ми, через сповідь і причастя Святих Таїн, очищали свою совість від гріховного накипу і відновлювали її голос. Якщо совість буде викрикувати когось у чомусь, не треба заспокоювати її різними лукавими засобами, не треба переконувати себе у тому, що ти нічого страшного не вчинив. Якщо совість непокоїть, значить, ти зробив злу справу, бо за добрі справи вона не буде тривожити тебе. Добрі справи викликають у душі радість і задоволення.

Будемо ж берегти свою совість чистою. Бо якщо наша совість буде чистою, то і життя наше буде благочестивим і праведним.

Патріарх Філарет

СВЯТИТЕЛЬ ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

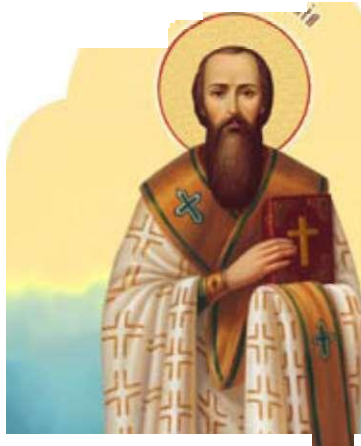
Святитель Василій Великий - архієпископ Кесарії Кападокійської в Малій Азії, один з найвеличніших богословів Церкви. Перу Василія Великого належать тлумачення Святого Письма, трактат про Святого Духа, послання, проповіді та правила чернечого життя. Він зробив багато для встановлення чину літургії, уклав численні молитви. Церква шанує його як борця за чистоту віри, великого святителя і богослова, називає "вселенським учителем". Святитель Василій Великий народився близько 329-го року в місті Кесарії, адміністративному центрі Кападокії, в багатому і знатному роді, з якого походили кілька зарахованих до лику святих праведників.

Початковий рівень виховання майбутній ієрарх отримав в середовищі благочестивих і аскетично налаштованих жінок своєї родини. Для продовження освіти св. Василій відправився до Афін. Тут він провів чотири роки. В Афінах у Василія Великого зав'язалася тісна дружба з Григорієм Богословом. За словами останнього, вони стали один для одного товаришами і "співтрапезниками", "маючи одну мету". Як говорив Григорій Богослов: "Ми невинно зростали в любові один до другого... Нам відомі були дві дороги: одна - до наших священних храмів, інша - до наставників наук зовнішніх". Ще в Афінах друзі дали один одному слово спільно вести життя християнських подвижників.

У 355 році Василій Великий охрестився і через два роки здійснив подорож до християнського Близького Сходу по великих православних святинях і подвижниках. Відомі аскети вразили його настільки, що після повернення до дому в Кападокію він вирішив їх наслідувати. Роздавши більшу частину майна бідним, св. Василій організував групу людей, що прагнули чернечого служіння, у мальовничій місцевості на березі річки Іриси. Там вони проживали за строгим уставом. Своім прикладом і проповіддю святитель Василій Великий сприяв духовному вдосконаленню християн своєї батьківщини і багато віруючих приходили до нього. Утворювалися чоловічі та жіночі монастирі, в яких Василій Великий вводив змішану форму чернечого життя: молитва чергувалася з фізичною працею, при чому допускалися тільки такі ремесла, які не порушували духовної зібраності і простоти чернечого життя.

У 360 році Василій, будучи ще тільки читцем, був присутній на Константинопольському соборі, а в 364 був поставлений у священники в Кесарії. Він проповідував двічі на день і вів боротьбу з ворогами православ'я.

Св. Григорій Богослов описує зовнішність Василія Великого: струнку фігуру, довгу русяву

бороду, повільну ходу, відсутність поспішності в рухах і розмові, внутрішню зосередженість. Все в ньому викликало повагу, перед ним схилилися навіть його противники.

У 370 році св. Василій був зведений на Кесарійську єпископську кафедру. Йому були підпорядковані 50 єпископів 11 провінцій. Серед постійних небезпек св. Василій підтримував православних, утверджував їх віру, закликаючи до мужності і терпіння. Він писав численні листи до Церков, єпископам, кліру, приватним особам. Його боротьба з єретиками викликала неприязнь і всілякі підступи аріан.

Імператор Валент, рішучий прихильник аріан, який нещадно відправляв у вигнання неугідних йому єпископів і насаджував аріанство в інших малоазійських провінціях, з'явився в Кападокію з тією ж метою. Він послав до Василія префекта Модеста, щоб переконати святителя приєднатися до аріанського вчення. Модест погрожував йому розоренням, вигнанням, тортурами і навіть смертю. Св. Григорій Богослов передає відповідь Василія

Великого: "Ти мені погрожуєш конфіскацією майна, але воно нічого не означає для людини, яка нічого не має, якщо ти не бажаєш отримати цієї скромної одяги і кілька книг, які складають весь мій стан. Вигнання? - але я його не знаю, так як не обмежений простором. Якщо та земля, на якій я зараз стою, не належить мені, то вся земля належить Богові, Якого я тимчасовий гість. Муки? - але вони не мають сили для моєї плоті, крім хіба першого удару, в якому ти вільний. Смерть? - але вона для мене буде порятунком, так як скоріше приведе мене до Бога, для Якого я живу, і до Якого поспішаю прийти ... Скажи імператору, що ні насильства, ні переконання не змусять

мене прийняти неправильне вчення".

Модест був вражений цими словами. Доповісив Валентові про св. Василія, префект додав: "Переможені ми цим настоятелем Церкви". Ту ж твердість Василій Великий виявив і перед обличчям самого імператора і своєю поведінкою та стійкістю справив на Валента таке враження, що він не підтримав аріан, які вимагали заслання Василія.

Святий Василій підготував скликання Другого Вселенського Собору, але не дожив до нього. Він помер 1 січня 379 року у віці 49 років. Незадовго перед смертю він благословив св. Григорія Богослова на прийняття Константинопольської кафедри.

Святий Василій - ревний творець живого слова-бесіди. Проповідь у його часи була дуже важливим, могутнім і майже єдиним чинником у навчанні святої віри. Святий Василій - це проповідник і бесідник з Божої ласки, його слово палке, вогненне, поривисте. Оповіді святих Єфрем Сирій, який прийшов до Кесарії відвідати святого Василія і зайшов до церкви, де якраз той проповідував, і побачив білого голуба на рамені святого Василія. І тоді святий Єфрем вигукнув: "Великий Ти, Боже, у своїй правді. Василій Великий - це вогненний стовп і його устами говорить Святий Дух".

За своє коротке життя святитель Василій Великий залишив нам велику богословську спадщину: дев'ять бесід на Шестиднев, 16 бесід на псалми, п'ять книг на захист православного вчення про Святу Трійцю, 24 бесіди на різні богословські теми, сім аскетичних трактатів, чернечі правила, подвижницький статут, дві книги про Хрещення, книгу про Святого Духа, кілька проповідей та 366 листів різним особам.

За свої заслуги перед Православною Церквою святитель Василій названий Великим і прославляється, як "слава і окраса Церкви", "світло і око всесвіту", "вчитель догматів", "палата вченості". Святитель Василій Великий є небесним покровителем просвітителя Руської Землі - святого рівноапостольного великого князя Володимира, названого в Хрещенні Василієм. Святий князь Володимир глибоко шанував свого Небесного Покровителя і на його честь побудував на Русі багато храмів.

Святитель Василій Великий, поряд зі святителем Миколаєм Чудотворцем, здавна користувався особливим шануванням у середовищі українського народу. Частка мощів святителя Василія сьогодні перебуває у Почаївській Лаврі. Чесна глава святителя благоговійно зберігається в Лаврі святого Афанасія на Афоні, а правила його - у вівтарі храму Воскресіння Христового у Єрусалимі.

ЩО ОЗНАЧАЄ СВІЧКА, ЯКУ МИ СТАВИМО В ХРАМІ?

Тлумач Літургії блаженний Симеон Солунський (XV століття) так пояснює значення свічки: чистий віск означає чистоту і благовійність людей, що її ставлять; м'якість і податливість воску показують нашу готовність до послуху Богу, а горіння свічки - символізує обоження людини, її перетворення і очищення вогнем Божественної любові. Таким чином, запалена свічка казує на нашу причетність до Бога, вона виражає полум'я нашої любові до Бога, до Пресвятої Богородиці, ангела або святого - тим, чий священні зображення ми почитаємо запаленими свічками. Потрібно пам'ятати про те, що ставити свічку треба не формально, не з холодним серцем,

а з молитвою - хай навіть простою, викладеною самими звичайними словами.

Куди і скільки слід ставити свічок в Церкві?

Обов'язкових правил на цей випадок немає. Купівля свічок - мала жертва Богу, добровільна і необтяжлива, і дорога велика свічка аж ніяк не "угодніша Богу", ніж маленька. Ті, хто регулярно відвідують храм, зазвичай намагаються щоразу поставити кілька свічок; до святкової ікони на аналої посеред церкви, до образу Спасителя чи Божої Матері, на поминальний столик (канун, особливий прямкутний свічник із зображенням Розп'яття) - за упокій померлих. Можна поставити свічку будь якій іконі того святого чи святих, кого ви особливо шануєте.

Як правильно ставити свічку в Церкві?

Ставлячи свічку перед іконою, Хрестом, мощами святих, ми тим самим підносимо молитву перед церковною святинею, символічно показуємо горіння нашої душі перед Богом

(саме це позначає полум'я свічки). У кожному храмі є особливо шановані святині, перед якими ставляться свічки. Є й особливий столик з Розп'яттям - зазвичай знаходиться в лівій стороні Церкви, перед зображенням Христа Господнього - куди ставляться свічки з молитвою за упокій спочилих. Підійшовши до свічника, слід 2 рази перехреститися і поклонитися святині, потім запалити свічку від інших свічок або від лампади на свічнику, поставити її на вільне місце (або якщо всі місця зайняті, просто покласти поряд - церковнослужителі самі поставлять вашу свічку на зільнене місце).

Після того, як ви поставили свічку, слід ще раз перехреститися і поклонитися. Якщо дозволяє обстановка, можна прикластися до святині - благоговійно поцілувати її. Все це має супроводжуватися молитовним зверненням до Бога, Матері Божої чи святому - кого ми шануємо запалені свічки.

НАЙКОРОТШИЙ ШЛЯХ ДО БОГА

Учень якось сказав своєму вчителю:

- Милій мій вчитель, я не можу більше терпіти, щоб що-небудь відволікало мене. Як знайти мені найближчий шлях до Бога?

Учитель відповів:

- Де шлях важче, там ти і йди; бери те, що кидає світ, і що робить світ, ти не роби. Іди противно світу у всіх речах, і тоді ти прийдеш до Нього найближчим шляхом!

НЕ В ГРОШАХ ЩАСТЯ

Учень запитав учителя:

- Наскільки вірні слова, що не в грошах щастя?

Той відповів, що вони вірні повністю. І довести це просто. Бо за гроші можна купити ліжко, але не сон; їжу, але не апетит; ліки, але не здоров'я; слуг, але не друзів; жінок, але не любов; житло, але не домашнє вогнище; розваги, але не радість; освіта, але не розум. І те, що названо, не вичерпує список.

БУДЬ ЩАСЛИВИЙ!

Біля дороги стояв жебрак і просив милостиню. Вершник, який проїжджав мимо, вдарив по обличчю жебрака батоном. Той, дивлячись услід вершникові, сказав:

- Будь щасливий.

Селянин, який бачив, що сталося, почувши ці слова, запитав:

- Невже ти такий смиренний?

- Ні, - відповів жебрак, - просто якби вершник був щасливий, він би не став бити мене по обличчю

ГНИЛІ ЯБЛУКА

Один чоловік був дуже ошадливим і послідовним. А був у нього великий сад яблунь, і кожного року щедро родило. Чоловік сумлінно збирав урожай, зносив до льоху і по-трохи під'їдав. А що було тих яблук дуже багато - аж самому чоловікові не вдавалося все з'їсти - то яблука собі підгнівали у льосі.

Чоловік знав порядок, і завжди брався за вже припсуге яблуко, перш ніж дійти до свіжих і рум'яних.

Так він усе життя їв тільки гнілі яблука...

ЛЮБОВ І ЩАСТЯ

Один мужчина зачинився в квартирі і нікого туди не впускав.

Одного разу почувся дзвінок і мужчина запитав:

- Хто там?

- Я - Багатство. Я прийшло, щоб оселитися в твоїй квартирі, - прозвучала відповідь.

- Ти не вчасно. Давай, може, прийдеш іншим разом, - сказав мужчина.

Через деякий час дзвінок задзвенів знову.

- Хто там?

- Я - Щастя! Я йшло по дорозі і вирішило зайти до тебе! - була відповідь за дверима.

- Щось я невпевнений... Не знаю чи варто відчиняти тобі..., - не зважився відчинити чоловік.

На третій раз у двері подзвонила Любов і мужчина відчинив. А разом з Любов'ю прийшло справжнє Щастя. А згодом завітало і Багатство.

ВІРНИСТЬ

Одного разу цар язичницької держави за намовою бісів і безглузким підозрам, в божевільній кровожерливості почав великі гоніння на християн - безвинних своїх підданих, і повелів їм виявляти у всіх кінцях великої землі своєї тих хто сповідують Христа і віддавати їх болісній смерті як ворогів свого царства. І мудрий, людинолюбний правитель однієї з околиць царства, отримавши той указ, зібрав у себе в палаці всіх своїх вельмож-християн. І оголосив правителю їм умову: хто стане приносити жертву демонам - залишиться в честі і при владі, а хто відмовиться - буде вигнаний і відданий жорстоким карам. І частина вельмож вибрала одне, а інша частина інше, по міцності віри своєї і благочестя. І тоді правитель одних засудив за малодушність і самолюбство, а інших похвалив за відданість своєму Богу. Тих, що зрадили Бога визнав він негідними служби царству, бо як дотримати їм вірність цареві, коли виявились віроломними щодо Всевишнього? І звелів він вигнати їх з палацу з ганьбою. Сильним ж у вірі правитель став довіряти не тільки кермо влади, а й життя своє.

Висловлюємо щиру подяку директору ПП "Агротемп" Остапенку Юрію Івановичу за надану допомогу на видання цього номера газети

БЛАГОВІСНИК

Засновник : Роменське благочиння Сумської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату

Видається за благословенної,

Мефодія, єпископа Сумського і Охтирського

Виходить один раз на місяць

Розповсюджується безкоштовно

Наша адреса: 42005, Сумська обл.
и. Ромни

3 пров. Червонопрапорної, 17
E-tail: bladoyl5nyk@ukr.net

тел. (05448) 5-87-57

моб. (067)-901-15-48

ЛЮТИЙ

5 Нд Нд. Неділя Митаря і Фарасея.

7 Вт. Т. Св. Григорія Богослова

9 Чт Т. Перенесення мощей св. Івана Золотоустого.

12 Нд. Неділя Блудного сина. Т. Трьох Святителів: Василія Великого, Григорія Богослова, Івана Золотоустого.

15 Ср. СТРГНЕННЯ ГОСПОДНЄ.

18 Сб. Субота Поминальна

19 Нд. Неділя М'ясопусна. Про страшний суд

25 Сб. Іверської ікони Божої Матері.

26 Нд. Неділя сиропусна. Прощена неділя.

27 Пн. Початок Великого посту.

ДУХОВНА ПОЕЗІЯ

НЕ ЗАЛИШАЙ

Не залишай мене, Ісусе,

Коли у серці біль щемить,

Коли сльозами враз заллюся

І радість щезне, відлетить.

Не залишай, як сил немає

Молитись з вірою Тобі.

Коли надія покидає

І залишаюся в журбі.

Але ще більш Тебе я прошу:

Не залишай мене тоді,

Коли Ти знімеш тяжку ношу

І щастя з'явиться в біді.

Коли у радощах, в спокої

Забуду горе і відчай,

Забуду, що живу Тобою,

Тоді ще більш не залишай.

Юрій Вавринюк

Не раз Христа зрікались добровільно

І знову розпинали на хресті,

А потім калялись, ставали богомільні,

Вже, начебто, невинні і святі.

То ж скільки ще зрікатись Його будем

І нарікати, звісно, на життя?

Чи мало нам в многостраждальних буднях

Того, що не відкинеш в забуття:

Той чорний грім, що впав на землю чорну

І дикі дзвони, що на сполох б'ють,

Той плач живих за тими, хто учора

Пішов на цвинтар у останню путь?

Уже, мабуть, отямитись нам треба,

Прийти до розуму пора.

Хіба ж не Бог — Творець землі і неба —

Бажає нам безсмертя і добра?

Сергій Рачинець

Головний редактор
священик Ігор Мурий.

Газету віддруковано у ТОВ

"Торговий дім Папірус"

42000, м. Ромни, бульвар Свободи, 5

Тираж 2000 прим.

зам. № _____